

LECTURA

El teuladí VALENTÍ

Valentí és un teuladí que viu en un preciós bosc de fajos.

Els fajos són arbres molt elegants i molt alts. Encara que creixen molt lentament viuen molt de temps, poden arribar fins als tres-cents anys! I la seua fusta és molt apreciada. Valentí se sent molt orgullós d'haver nascut en la fageda i no s'imagina vivint en un altre lloc.

Cada dia quan s'alça recorre cada racó buscant aliment.

El seu menjar principal són els fruits d'un arbust que s'anomena grèvol, són unes boletes molt brillants que li aporten tot el que és necessari per a mantindre's sa i tindre energia suficient per a volar cada dia.

Este hivern serà especialment dur per a ell perquè la seua mamà es va trencar una ala i, com a germà major que és, serà l'encarregat d'alimentar la seua família.

Valentí va eixir com cada dia a buscar el menjar. Eixe matí estava tot nevat i per això li anava a ser més complicat trobar-lo. Però com la naturalesa és molt sàvia, els fruits del grèvol són de color roig perquè els pardals els puguen veure fàcilment encara que estiguen lluny.

No obstant això, Valentí va sobrevolar diverses vegades la zona sense trobar res. Ni rastre de les pilotetes roges!

Molt preocupat va tornar al niu. Quan la seua mamà va veure que va aparèixer sense res li va preguntar:

- Què ha passat Valentí? No has trobat res per a menjar hui?
- Ho sent, mamà, no sé què ha passat però no hi ha cap fruit en tot el bosc. Vaig ara mateix a veure la formiga Manuela, segur que ella sap el que ha ocorregut.

La formiga ormiga Manuela portava tota la tardor emmagatzemant menjar i es va oferir a ajudar-los:

- No et preocupes Valentí, jo vos ajudaré, crec que amb el menjar que tinc guardat podrem alimentar-nos tots si el racionem bé. No sé què ha pogut passar, però en estos últims dies moltes persones del poble han vingut a la fageda.

–Això no m’agrada gens. El millor serà que anem a esbrinar-ho, va dir Valentí. Puja Manuela!

Manuela es va pujar damunt de Valentí i junts van alçar el vol i es van dirigir al poble.

Com cada any en Nadal havien col·locat llumenetes de colors en els carrers i un gran pi adornant el centre de la plaça. Tots els xiquets i xiquetes jugaven amb la neu i fins i tot havien construït un enorme ninot. Però una cosa va cridar la seua atenció i va haver de posar-se en una teulada perquè el que va veure el va paraitzar.

Totes les cases de la plaça tenien penjades en les finestres i portes ramells de grèvol! El menjar de tota la seua família estava ací, adornant eixes cases! A qui se li devia haver acudit fer una cosa així?

Valentí va escoltar moltes persones dir que el poble mai havia estat tan bonic com en eixe Nadal i es quedaven admirats amb la bellesa de la decoració de la plaça. No obstant això, tota la família de Valentí s’havia quedat sense aliment per a tot l’hivern.

- Això no pot quedar així, va pensar Valentí, en el poble han d’assabentar-se del dany que han causat; si no és així, l’any següent tornaran a arrancar les branques i la meua família i jo tornarem a quedar-nos sense menjar.

Valentí es va assabentar que havia sigut l'alcalde el qui, passejant un matí pel poble, va veure els ramells de grèvol adornant una de les cases; com tot el món coincidia en considerar que eixa era la casa millor decorada, va pensar que si totes s'adornaven amb grèvol, el poble estaria més bonic i rebria més visitants.

Per això, tots van anar a la fageda a buscar el grèvol per a adornar amb ell les portes i les finestres de les seues cases.

Sens dubte, no s'imaginaven el dany que estaven causant al bosc i a tots els animals que hi habiten.

Quan tornaren al bosc, Manuela i Valentí van contar a la seua família el que havien descobert i, entre tots, van començar a pensar solucions:

- He parlat amb altres pardals -va dir Valentí, i el que faran serà anar a buscar el menjar al poble, però com jo sóc xicotet no puc volar molta distància si porte molt de pes damunt, ni tampoc tinc la suficient resistència per a fer tots els viatges que serien necessaris per a portar la ració d'aliment diària per a tota la família, el poble està massa lluny per a mi.
- Ja sé el que farem -va dir Manuela-, has de contar-li-ho tot a Àngela.
- Qui és Àngela? -vaig contestar.
- Àngela és una xiqueta que vol molt els animals i sempre ens dóna menjar, viu en la casa que està al costat de l'església. Ella serà l'encarregada d'explicar a tots el que passa.
- Però jo sóc un teuladí, Manuela, no puc parlar amb els xiquets, no entenen el nostre idioma.

- Tranquil, Valentí, hi ha una manera de fer-ho.
- I quina és eixa manera?
- Ficant-te en els seus somnis.
- En els seus somnis?
- Sí. Esta nit hauràs d'entrar en la seua habitació. És fàcil, hi ha una finestreta en el porxe de sa casa per la qual podràs colar-te i arribar directament fins al seu llit. Et col·locaràs al seu costat i li diràs, a cau d'orella, el que passa.

Així ho va fer Valentí i al matí següent Àngela es va despertar sobresaltada. Va baixar corrent l'escala i va entrar sense alé en la cuina:

- Què et passa, Àngela? -li va preguntar la seua mamà.
- He de contar-te una cosa mamà. Una cosa molt lletja que hem fet.

Quan Àngela va acabar de parlar amb la seua mamà, les dos van eixir a buscar l'alcalde per a contar-li la notícia.

- De veritat hem deixat sense menjar moltes aus de la fageda? Mai vaig imaginar que una cosa així poguera afectar-los d'eixa manera. I què hi podem fer? -va dir.
- Potser este hivern ja deu ser massa tard per a pensar solucions, va dir la mamà d'Àngela, però, d'ara en avant hem de cuidar i respectar el bosc pel bé dels que hi viuen i pel nostre.

La formiga Manuela va ajudar Valentí i la seua família a passar l'hivern i tots en el poble van aprendre a pensar, abans d'actuar, si podem fer mal als altres.

